

Wieke van Dun: 'Onze pappa kreeg een ongeluk in zijn hoofd' Over de gevolgen van een herseninfarct. Uitgeverij Nino/SWP, Amsterdam 2011 (CVA/Afasie/Jeugd voorlees- werk- voorlichtingsboek/PO/1) Zie ook: www.ninoboeken.nl en www.swp.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Voorlichtingsboekje/Ervaringsverhaal van 48 pagina's waarin Wieke van Dun samen met zoon Jasper schrijft over wat Jasper, zijn zusjes en Wieke zelf hebben meegemaakt nadat zijn vader op 39-jarige leeftijd in 2008 een beroerte kreeg. Beschreven wordt 'wat er kan gebeuren in een gezin waarvan een ouder door een beroerte gehandicapt raakt en waar de verschillende leden van een gezin tegenaan kunnen lopen.' Daarnaast zijn er in het boekje vragen opgenomen voor kinderen die een vergelijkbare ervaring hebben meegemaakt, met ruimte in het boekje om ze te beantwoorden, en enige tips en informatie. Een goed leesbaar boek om met kinderen samen te lezen. Duidelijke lay out, geïllustreerd met tekeningen van Jasper.

Over de schrijfster: Wieke van Dun is getrouwd met Hugo Kingma en woont met haar gezin in Haarlem. Zij hebben drie kinderen: Jasper, Babette en Feline. Zij waren respectievelijk vijf , vier en twee jaar oud toen hun vader een beroerte kreeg. Voor haar was de reden om dit boek te schrijven, dat ze weinig geschikte informatie voor jonge kinderen kon vinden wanneer een van hun (groot)ouders een beroerte had gekregen.

Korte Beschrijving: *Onze pappa kreeg een ongeluk in zijn hoofd* is een zelfhulpboek voor kinderen, waarin het ervaringsverhaal van Jasper en zijn familie de leidraad is. Steeds vertelt Jasper een ervaring waarna een toelichting of eigen ervaring van Wieke volgt, uitleg, een opdracht of een tip die past bij de situatie. Het boek begint met het hoofdstukje *Pappa viel om*, waarin wordt verteld hoe Jaspers vader een ongeluk in zijn hoofd kreeg, waarna aan de kinderen gevraagd wordt: 'Wat is er bij jou gebeurd? Hier kan je je eigen verhaal opschrijven'(Pag.5). Op deze manier neemt het boekje de lezertjes en (groot)ouders, vanuit het perspectief van Jasper en zijn moeder, mee naar situaties die ze tegen kunnen zijn gekomen nadat een van de (groot) ouders een CVA heeft gehad. Het boekje geeft de mogelijkheid om eigen gevoelens en gedachten uit te beelden of te omschrijven. Heel helder wordt uitgelegd wat een beroerte is, wat er gebeurt met gezinsleden als een ouder een beroerte heeft gehad, welke ervaringen er in de verschillende perioden daarna kunnen gebeuren: gedurende de ziekenhuisperiode, de periode in het revalidatiecentrum en daarna thuis. Het biedt zo allerlei aanknopingspunten om kinderen te laten vertellen wat ze hebben ervaren hebben als iemand in hun familie (omgeving) een beroerte heeft gehad. Voor volwassenen staan er in aparte kadertjes tips, bijvoorbeeld om speelmateriaal voor de kinderen mee te nemen wanneer een bezoek in het ziekenhuis of revalidatiecentrum afgelegd gaat worden, maar ook andere praktische informatie.

Wat viel op: dit is een boekje dat goede handvatten geeft om samen met jonge kinderen te bespreken wat er allemaal gebeurt in het gezin en hun leven als een (groot)ouder een beroerte heeft gehad. Niet alleen om de situatie te begrijpen en te verwerken, maar ook om bijvoorbeeld verkeerde ideeën over schuld bij kinderen op tafel te krijgen. Zo waren Jasper en zijn zusjes bij hun vader toen hij de beroerte kreeg, het jongste zusje ging op schoot zitten en daarna viel hun vader om. De oudste twee kinderen dachten daarna, dat de beroerte kwam omdat de jongste op schoot ging zitten. (Pagina 16).

Citaten: Pag.9: Tip voor ouders: ‘Ook in een revalidatiecentrum is niet altijd speelgoed voor kinderen beschikbaar. Wij kregen in Heliomare wel het een en ander van de maatschappelijk werkster, maar het is handig om favoriete speeltjes zelf mee te nemen wanneer je op bezoek gaat.’

Pag. 15: ‘Soms gaan we naar het oefencentrum, bij pappa op bezoek. Maar ik vind het daar niet leuk. Er zijn zoveel rolstoelen en mensen met korte benen. Als het mooi weer is, gaan we wel eens met pappa naar het strand. Dat is vlakbij.’

Pag.37: ‘Ik mis mijn oude pap. Maar mijn nieuwe pap kan ook grapjes maken door grappige dingen te doen! Hij praat steeds beter. En hij kan knuffelen, fietsen, de televisie aanzetten, met mij voetbal kijken, mijn zusjes naar school brengen, spelletjes met ons doen, naar mijn voetbalwedstrijden kijken, lachen om mijn grappen, een heel klein beetje schrijven en kusjes geven. En hij is veel vaker thuis dan voor zijn ongeluk, hij eet nu ’s avonds altijd mee. Dat is veel gezelliger.’

Recensie/extra: Zie:

http://www.frederikahostens.be/files/article/1110_maczima_afasie.pdf

Parool: http://pdf.swphost.com/Artikel_Het_Parool_30_dec_2010.pdf

Volkskrant: http://pdf.swphost.com/Recensie_de_Volkskrant.pdf